

[Miljøministeren]

Her tænker jeg naturligvis på partierne Det Konservative Folkeparti og Venstre; jeg tænker ikke på Fremskridtspartiet.

Jeg har før anerkendt over for fru Pia Kjærsgaard og hr. Aage Brusgaard, at Fremskridtspartiets linje har været konsekvent negativ over for alle disse initiativer. Hr. Aage Brusgaard udtrykte det jo selv fremragende fra talerstolen før: Det indre marked; alt skal kunne handles, uanset hvor farligt det er. Det er til at forstå, det er håndgribelig snak. Man kan sige, at det mere hører til i det forrige århundrede end i det nuværende og det kommende århundrede, men det er i hvert fald ærlig snak.

Det, der er problemet, er Venstre og Det Konservative Folkeparti. Venstre og De Konservative sad i regering i midten af 1980'erne, da man måtte erkende, at den hidtidige lovgivning ikke var stærk nok til at sikre en revurdering af kemiske sprøjtemidler. Derfor satte man i 1987 – altså de to partier, der var i regering – en revurderingsprocedure i gang, som altså er gået fra 1987 og frem til 1994.

Hvad skete der i den revurderingsprocedure, hvor altså Venstre og De Konservative havde ansvaret, den procedure, som de vil have bevaret for enhver pris ved at gå imod dette forslag? Jeg vil gerne sige til Folketinget: Der skete ingenting, absolut ingenting. 85 midler ville man have revurderet fra Miljøstyrelsens side under de tidligere regeringer. Hvor mange tilbagetrækninger kom der rent faktisk ud af processen? Én – én – alle andre sager blev kvalt i bureaukrati, blev kvalt i ankebehandling, blev kvalt i, at den agrokemiske industri selvfølgelig har økonomiske og saglige ressourcer, som langt overstiger, hvad den danske Miljøstyrelse kan mobilisere.

Man misbrugte ankesystemet, og derfor lykkedes det under denne regerings tid, efter at man havde konstateret, at det ikke gik med den procedure, den tidligere regering havde lagt op til, og som de havde haft syv år til at arbejde med; det var ikke lykkedes at komme igennem med noget. Da Miljøstyrelsen kom på mit kontor og sagde: Minister, vi kapitulerer, vi giver op, det kan ikke lade sig gøre, var der for mig ikke andet at gøre end at tage fat om problemets rod og sige, at det ankesystem, vi har på dette område, blokerer ethvert nødvendigt fremskridt og forhindrer, at miljømyndighederne kan leve op til deres ansvar i forhold til grundvandet.

Vi er ikke optaget af med dette forslag at forhindre, at der kan drives moderne landbrug, og vi glæder os, som jeg sagde det før, over, at landmændene har støttet os i dette forslag. Vi er heller ikke imod, at de pågældende interessede parter får god lejlighed til at udtale sig. Jeg siger ofte noget kritisk om den agrokemiske industri, men også den har jo virksomheder med legitime økonomiske interesser og saglige synspunkter. De skal da høres, og det er sikret i den procedure.

Der er også sikret, at de grønne organisationer og miljøorganisationerne inddrages. Så er det sikret, at uafhængig sagkundskab inddrages. Derfor passer det ikke, det, fru Eva Møller, hr. Peter Hansen-Nord og hr. Aage Brusgaard har sagt her i dag: at uafhængig ekspertise ikke inddrages. Den inddrages, og det, der er den afgørende forskel mellem de nugældende regler og det, der bliver vedtaget i Folketinget om nogle få dage, er, at her kan ankesystemet ikke bruges til at blokere fremskridt.

Man kan spørge sig selv, hvorfor Venstre og De Konservative går imod dette, efter at de selv har måttet erkende, at deres egen politik slog fejl. Fru Eva Møller nævnte før den tidligere ministers grundvandsstrategi. Alle de punkter, der var noget kontant i – og det var ikke mange – er for længst gennemført, men strategien var svag, usikker og præget af manglende handlekraft, fordi den ikke konfronterer de reelle problemer.

Nu står vi over for de reelle problemer, nu skal der vælges, og det er i den situation, det er så skuffende, at Venstre og De Konservative ikke kan være med.

Man taler om notifikation. Er det af omsorg for EU, man gør det? Nej, det er selvfølgelig, fordi man ved, at det vil trække sagen ud i mange, mange måneder. Vores opfattelse er helt klart – og det har vi naturligvis ikke spurgt Kommissionen om, vi har forelagt selve indholdet af forslaget i uformelle drøftelser i forhold til Kommissionen – at dette forslag ligger inden for plantebekæmpelsesmiddeldirektivet, og at det derfor efter EU's regler ikke skal notificeres i henhold til informationsdirektivet, for informationsdirektivet omhandler kun spørgsmål, der ikke er indeholdt i allerede vedtagne retsregler. Det er vores opfattelse, og det er ikke bare en opfattelse, jeg har; det er en opfattelse, alle eksperterne i Udenrigsministeriet